

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jitky Denemarkové a soudců JUDr. Jana Pavlíčka a Mgr. Patricie Adamičkové ve věci žalobkyně: **Eva R.**, nar. xxx, bytem xxx, zast. JUDr. Ladislavem Dušilem, advokátem se sídlem České Budějovice, Přemysla Otakara II. 123/36, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti** se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o náhradu nemajetkové újmy, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. ledna 2014 č. j. 15 C 123/2010 - 336,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku I. **m ě n í** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni 52.000 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku; co do částky 1.400.000 Kč se zamítavý rozsudek ve výroku o věci samé potvrzuje.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení před soudy obou stupňů.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem ze dne 17.01.2014 soud I. stupně zamítl žalobu ohledně uložení povinnosti žalované zaplatit žalobkyni 1,452.000 Kč (výrok I.) a o nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu (výrok II.).

Rozhodl tak na základě žaloby, kterou se žalobkyně domáhala na žalované zaplacení částky 1.500.000 Kč z titulu nemajetkové újmy, a dále poskytnutí omluvy (publikované

v celostátních i regionálních denících a v televizních zpravodajstvích) s odůvodněním, že byla stíhána na základě nezákonného rozhodnutí - usnesení o zahájení trestního stíhání, které skončilo zproštěním obžaloby rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12.12.2008 č. j. 17 T 28/2008 - 1706 (pravomocně k datu 14.01.2009), neboť nebylo prokázáno, že by skutek žalobkyně spáchala (žalobkyni bylo kladeno za vinu, že dne 20.04.2007 ve večerních hodinách v místě trvalého bydliště přidala do jídla manželovi Miroslavu R. nejméně 10 tablet léku xxx v úmyslu uvést ho do stavu bezbrannosti a po útlumu jeho centrální nervové soustavy ho společně s další dosud neustanovenou osobou usmrtila černou izolační páskou, a následně ho měla vhodit do vodní nádrže Orlíku, tím měla spáchat úmyslně trestný čin vraždy). Žalobkyně se od počátku zahájení trestního stíhání hájila tím, že se takového jednání nedopustila, podala stížnost proti usnesení policie o zahájení trestního stíhání, tato však byla zamítnuta, příslušníci Policie ČR, kteří vyšetřovali vraždu manžela a prováděli domovní prohlídky, se k ní chovali nevhodně, žalobkyně byla předmětem ataků příslušníků policie, kteří ji uráželi, obviňovali z vraždy a nutili k přiznání vraždy, toto ji vedlo k tomu, že se nervově zhroutila, a následně se pokusila o sebevraždu. Psychické problémy vyplývající z policejního vyšetřování a chování policie přetrvávají u ní dodnes; od zahájení trestního stíhání žila v neustálé úzkosti a strachu, že bude nespravedlivě odsouzena pro trestný čin, za který hrozil trest odnětí svobody do 15-ti let (příp. trest výjimečný). O probíhajícím trestním stíhání (včetně uvedení celého jména) informovaly sdělovací prostředky, věc byla bohatě medializována. Takto se dozvědělo o trestním stíhání mnoho známých, spolupracovníků i sousedů žalobkyně, orgány činné v trestním řízení hledaly i údajného komplice, a využívaly sdělovací prostředky i inzeráty v tisku. Žalobkyně se cítí být neodčinitelně poškozena postupem státu, přesto však požaduje pouze symbolické finanční zadostiučinění ve výši 1.500.000 Kč, když u ní došlo k neodčinitelným následkům v pracovním, rodinném i společenském životě. Žádná částka přitom nemůže smýt její ostudu, ztrátu cti a důstojnosti, kterou utrpěla v důsledku nezákonného trestního stíhání, proto se rovněž domáhala i omluvy.

Žalovaná uznala, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, kdy trestní stíhání skončilo zprošťujícím rozsudkem, nicméně podle jejího názoru stačilo pouhé konstatování porušení práva. Nárok na poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu v souladu se zák. č. 82/1998 Sb. žalobkyně uplatnila u žalované ve lhůtě, původně žalovaná nechtěla žádné zadostiučinění v penězích přiznat; v průběhu soudního řízení však vyplatila žalobkyni částku 48.000 Kč.

Soud I. stupně ve věci rozhodoval opakovaně, jeho první zamítavý rozsudek ze dne 22.07.2010 č. j. 15 C 123/2010 - 78 byl zrušen odvolacím soudem usnesením ze dne 08.12.2010 č. j. 23 Co 476/2011 - 103, následně soud I. stupně rozsudkem ze dne 18.02.2011 č. j. 15 C 123/2010 - 113 žalobě částečně vyhověl (přiznal žalobkyni částku 180.000 Kč, zatímco do částky 1.320.000 Kč žalobu zamítl), odvolací soud poté rozsudkem ze dne 20.07.2011 č. j. 23 Co 284/2011 - 144 předchozí rozsudek co do částky 132.000 Kč potvrdil, a současně změnil tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni dalších 120.000 Kč (po součtu s přihlédnutím k mimosoudnímu plnění žalované tak měla žalovaná zaplatit žalobkyni celkem 300.000 Kč). K dovolání obou účastnic Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 03.07.2012 č. j. 30 Cdo 4280/2011 - 169 rozsudek soudu I. stupně ze dne 18.02.2011 č. j. 15 C 123/2010 - 113 a rozsudek odvolacího soudu ze dne 20.07.2011 č. j. 23 Co 284/2011 - 144 zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k dalšímu řízení. Následně soud I. stupně rozsudkem ze dne 12.02.2013 č. j. 15 C 219/2013 - 319 uložil žalované zaplatit žalobkyni částku 52.000 Kč, zaslat žalobkyni písemnou omluvu v přesně specifikovaném znění a zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení. I tento rozsudek byl usnesením odvolacího

soudu ze dne 31.07.2013 č. j. 23 Co 219/2013 - 319 zrušen, věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení s tím, že byla příkázána k projednání a rozhodnutí jinému samosoudci.

Soud I. stupně po provedeném dokazování zahrnujícím výslechy svědků (rodinných příslušníků žalobkyně), listinné důkazy (výstupy médií referujících o případu, trestní spis) vzal za nesporné, že trestní stíhání žalobkyně bylo zahájeno usnesením Policie ČR - Správa Jihočeského kraje České Budějovice - Služba kriminální policie a vyšetřování ze dne 02.01.2008, proti tomuto usnesení žalobkyně podala stížnost, řízení bylo pravomocně skončeno k datu 14.01.2009 zprošťujícím rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12.12.2008 č. j. 17 T 28/2008 - 1706; žalobkyně svůj nárok uplatnila u žalované dopisem dne 30.04.2009, dopisem ze dne 14.10.2009 žalovaná uznala existenci nezákonného rozhodnutí v předmětném řízení (tj. usnesení o zahájení trestního stíhání), avšak pokládala za postačující formu zadostiučinění konstatování porušení práva.

S ohledem na závazný právní názor odvolacího soudu, shora citované zrušovací rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR a v souladu s rozhodnutími Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, sp. zn. 30Cdo 2813/2011, nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 590/08 se potom zabýval rozhodnými kritérii indikujícími rozsah způsobené nemajetkové újmy žalobkyně ve smyslu ust. § 31a odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

Vzal za prokázané, že žalobkyně byla trestně stíhána po dobu jednoho roku pro trestný čin vraždy, za který jí hrozil trest odnětí svobody v rozmezí deset až patnáct let, eventuálně trest výjimečný. Byla vystavena hrozbě uložení nepodmíněného trestu i výraznému společenskému odsudku díky informacím médií. Samotnou délku trestního řízení (jeden rok) nepovažoval za zásadní faktor při posuzování nároku na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění. Neměl za prokázané, že by se s rostoucí délkou trestního řízení zvyšoval jeho negativní vliv na osobu žalobkyně, zejména pokud jde o vnímání její „trestné činnosti“ okolím. Doba mezi sdělením obvinění a vydáním zprošťujícího rozsudku nebyla tak dlouhá, aby bylo možno konstatovat změnu (vývoj) dopadů trestního stíhání do sféry žalobkyně v závislosti na délce jejího trestního stíhání. Proti zprošťujícímu rozsudku nebylo státním zástupcem podáno odvolání, žalobkyně tedy nebyla vystavena důsledkům řízení odvolacího, jemuž by byla věnována další pozornost. K následkům způsobeným trestním řízením v osobnostní sféře žalobkyně uvedl, že žalobkyně byla v průběhu trestního stíhání omezena na osobní svobodě (byť doba jejího pobytu ve vazbě byla krátká), jejímu trestnímu stíhání se dostalo široké publicity, došlo tedy k výrazné medializaci jeho zahájení a vedení. Žalobkyně prožila rok a dvanáct dnů trestního stíhání (tedy dobu relativně nedlouhou, jistě však nikoliv zanedbatelnou) v ohrožení vysokým nepodmíněným trestem. Žalobkyni tak vznikla nejen újma ztotožnitelná se subjektivními pocity frustrace, obav či beznaděje, tedy spočívající v subjektivním vnímání nepříznivé životní situace, ale i nemajetková újma představovaná na podkladě dokazování zjištěným objektivním zásahem do jejích osobnostních práv, tj. zejména práva na ochranu cti a dobré pověsti. Trestnímu stíhání žalobkyně se dostalo výrazné negativní publicity, žalobkynina čest i soukromí byly trestním stíháním výrazně dotčeny, akcentoval i fakt, že žalobkyně nemohla „těžit z výhody“ jisté anonymity prostředí velkých měst, což bylo umocněno zveřejněním její fotografie v tisku. Žalobkyně netvrdila a ani nebylo v řízení prokázáno případné zpřetrhání jejích rodinných vazeb v důsledku trestního stíhání.

Soud I. stupně dále posuzoval, zda „medializace trestního stíhání“ byla prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a obecných veřejných poměrů případu (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 4280/2011). Dovedl, že v období

před podáním obžaloby nešlo o medializaci jejího trestního stíhání v důsledku zásady veřejnosti trestního řízení a obecných veřejných poměrů případu. Žalobkyně nikdy předtím nebyla v jiné souvislosti veřejně známou osobou, mediální známosti se jí dostalo v souvislosti s trestním řízením, přičemž informaci o něm médiím mohl hned v úvodu trestního stíhání někdo jiný než orgány činné v trestním řízení podat jen stěží. Byť se z důkazů se nepodává zveřejnění jména žalobkyně orgány činnými v trestním řízení, o koho se jedná, bylo možné dovodit ze sdělení, že skutek spáchala manželka poškozeného. Dopady medializace trestního stíhání do sféry žalobkyně byly částečně zmírněny faktem, že stejné pozornosti, jaká byla věnována zahájení trestního stíhání, se dostalo i výsledku trestního řízení, tj. faktu, že žalobkyně byla obžaloby zproštěna. Mediální výstupy týkající se podané obžaloby byly již odrazem veřejnosti soudního řízení, odpovědnost za názvy článků žalovaná nenesla. Neshledal, že výzvou soudce k neznámé svědkyni k podání důležitého svědectví bylo zasaženo do sféry žalobkyně. Neměl za prokázané tvrzené excesivní či urážlivé jednání orgánů činných v trestním řízení, nezákonným ani nepřiměřeným situací neshledal ani nasazení pout žalobkyni a její zadržení přímo v zaměstnání s ohledem na skutkové okolnosti jejího zadržení popisované ve zprávě státního zástupce. Uzavřel, že žalobkyni vznikla nemajetková újma spočívající v zásahu do jejích osobnostních práv zahájením a vedením trestního stíhání, a tuto bylo namísto odškodnit v penězích, neboť konstatování porušení práva by míru újmy dostatečně nevystihlo. I srovnáním s obdobným případem (nález Ústavního soudu ze dne 31.05.2012 sp. zn. I. ÚS 3016/11) dospěl k závěru, že adekvátním odškodněním byla částka již pravomocně přiznaná, tj. částka 48.000 Kč. O nákladech řízení rozhodl dle ust. § 142 odst. 3 o. s. ř. a contrario, když žalovaná byla neúspěšná pouze v nepatrné části, žádné náklady jí ale nevznikly.

Proti rozsudku podala včasné a přípustné odvolání žalobkyně, ve kterém vytkla soudu I. stupně neúplná skutková zjištění a nesprávné právní posouzení věci. Zdůraznila, že přestože jí dal soud I. stupně v podstatě ve všem za pravdu (byla stíhána za nejzávažnější trestní čin, trestní stíhání způsobilo v její osobnostní sféře mimořádně těžké následky), neodpovídá přiznaná majetková újma v penězích ve výši 48.000 Kč jeho skutkovým závěrům ani kritériím stanoveným dovolacím soudem pro úvahu o výši přiznané částky. Za spekulativní považovala závěry soudu I. stupně o výhodnosti zprošťujícího titulu i okolnostech vedoucích k jejímu zproštění. Za přiměřené, byť s ohledem na následky způsobené v jejím životě pouze symbolické zadostiučinění považuje i nadále částku 1.500.000 Kč. Soud I. stupně rovněž nesprávně rozhodl o náhradě nákladů řízení, neboť plnění záviselo na úvaze soudu, v době podání žaloby nebyla dostupná relevantní judikatura, a jedná se již o čtvrtý prvostupňový rozsudek. Proto by jí mělo být přiznáno právo na náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů. Navrhla proto, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek tak, že uloží žalované uhradit jí částku 1.452.000 Kč a uloží žalované uhradit jí náhradu nákladů řízení.

Žalovaná se k odvolání nevyjádřila.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně předcházejícího řízení podle § 212 a § 212a o. s. ř. bez nařízení jednání (ust. § 214 odst. 3 o. s. ř.), a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně je důvodné pouze částečně.

Soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek důkazů, z nichž vyvodil zásadně správné skutkové závěry, které tak mohly být podkladem i pro rozhodnutí odvolacího soudu, a na které lze pro stručnost odkázat. Rovněž právní hodnocení, které soud I. stupně ze zjištěného skutkového stavu vyvodil, je správné.

Nárok uplatněný žalobkyní je nutno posoudit dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OdpŠk“), konkrétně pak dle § 31a.

Ustanovení § 31a odst. 2 OdpŠk stanoví, že při určování výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Jde o normu s relativně neurčitou hypotézou, vyžadující, aby soud (případně již příslušný orgán v rámci předběžného projednání nároku) s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého individuálního případu sám vymezil okolnosti významné pro určení výše náhrady. Ustanovení § 31a OdpŠk hovoří pouze o tom, že zadostiučinění musí být přiměřené, samotné určení výše však ponechává na volném uvážení soudu. Zákon tedy nevymezuje žádnou případnou hranici (minimální nebo maximální) pro určení výše zadostiučinění. Soud je při úvaze o přiměřenosti výše finančního odškodnění povinen vycházet z úplně zjištěného skutkového stavu a opírat se o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska, kterými jsou především závažnost nemajetkové újmy a ověřené okolnosti, za kterých k neoprávněnému zásahu do osobnosti fyzické osoby došlo. Zvažovány budou zejména dopady nezákonného rozhodnutí do osobnostní sféry poškozeného, nepříznivost jejich vlivu na pověst poškozeného, jeho dosavadní způsob života a podobně.

Dle zákona č. 82/1998 Sb. odpovídá stát i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu; protože zákon tento nárok výslovně neupravuje, vychází se z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje. Neposuzuje se tedy správnost postupu orgánů činných v trestním řízení při zahájení trestního stíhání (nejde o nesprávný úřední postup), rozhodující je výsledek trestního stíhání (např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). Neboť v daném případě nenastala žádná z okolností vylučujících odpovědnost žalované (viz i závěry Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 4280/2011 ve spojení s nálezem Ústavního soudu ze dne 06.09.2011 sp. zn. Pl. ÚS 11/10 a § 12 odst. 1 písm. a/ a b/ OdpŠk per analogiam), dospěl soud I. stupně ke správnému závěru o nutnosti kompenzace nemajetkové újmy žalovanou vůči žalobkyni.

Každý případ nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním je přitom nutno posuzovat individuálně a výši zadostiučinění stanovit s ohledem na specifické okolnosti konkrétního případu. Proto není možné paušálně (předem) stanovit výši zadostiučinění pro každý případ trestního stíhání, které neskončí pravomocným odsuzujícím rozsudkem, ani není možné matematicky stanovit výši zadostiučinění za určitý časový úsek trestního stíhání předem pro všechny případy. Přitom soud může vzít v úvahu kritéria, která se v takových případech zpravidla vyskytují a která zpravidla mají vliv na rozsah způsobené újmy, a tím i na výši případného zadostiučinění. Je na soudu, aby zvážil, jak intenzivně (či v jakém rozsahu) byla tato kritéria v konkrétním případě naplněna, a vedle toho vzal do úvahy okolnosti, za nichž k újmě došlo (§ 31a odst. 2 OdpŠk). Mezi tyto kritéria přitom patří povaha trestní věci (přičemž újma bude obecně větší při trestním stíhání pro zločin vraždy než v případě majetkových trestných činů), délka trestního řízení (která může způsobovat nárůst újmy projevující se v osobnosti člověka - viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 4336/2010, na druhou stranu postupem času lze i uvažovat i o možném poklesu újmy v průběhu plynutí času) a následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby (typicky narušení profesní, soukromé, rodinné i jiné sféry života osoby). Ty ovšem mohou být potlačeny nebo zvýrazněny podle intenzity naplnění prvních dvou kritérií. Vedle

toho je však třeba vzít v úvahu i okolnosti, za nichž k nemajetkové újmě došlo, tedy zda případně nebylo trestní stíhání zahájeno zjevně bezdůvodně, zda poškozený neměl svůj podíl na trestním stíhání (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo 2813/2011).

Soud I. stupně při svém novém rozhodnutí již respektoval závazný právní názor odvolacího soudu vtělený do zrušovacího usnesení č. j. 23 Co 219/2013 - 319 i závěry Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, provedené důkazy hodnotil podle ust. § 132 a § 157 o. s. ř., a zcela zřetelně vyložil, kterými úvahami plynoucími z dokazování se při svém rozhodnutí řídil.

Na jeho výstižné závěry týkající se povahy trestní věci, délky trestního stíhání, následky způsobené v osobnostní sféře žalobkyně, medializace případu i neprokázání excesivního či urážlivého jednání orgánů činných v trestním řízení proto odvolací soud odkazuje a nemá, co by nad jejich rámec dodal, neboť odpovídají výše citované relevantní judikatuře Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 i sp. zn. 30 Cdo 4336/2010. Rovněž hodnocení soudu I. stupně týkající se objektivních důvodů, pro které bylo zahájeno a do doby jejího zproštění dle ust. § 226 písm. c) trestního řádu i trvalo trestní stíhání žalobkyně je zcela výstižné a lze na ně odkázat (viz závěry soudu I. stupně na straně 9 rozsudku - jeho poslední odstavec pokračující na následující straně). I odvolací soud zdůrazňuje, že se nejednalo o bezdůvodnou kriminalizaci žalobkyně, ale o objektivní postup orgánů činných v trestním řízení za situace popsané soudem I. stupně (žalobkyně byla poslední osobou, která viděla poškozeného živého za okolností, které na její možnou vinu ukazovaly).

Zcela správný je konečně i závěr soudu I. stupně o nutnosti finančního odškodnění žalobkyně, jako jejího zadostiučinění podle ust. § 31a OdpŠk. Z odůvodnění soudu I. stupně nikterak nevyplývá tvrzení žalobkyně, že soud I. stupně dospěl k závěru o mimořádných následcích v osobnostní sféře žalobkyně způsobených jejím trestním stíháním. Dovodit za výše popsaného skutkového stavu, že přiměřenou (spravedlivou) částkou finančního odškodnění je částka 1.500.000 Kč (i při zohlednění tehdejší tvrzené majetkové situace žalobkyně) ale nelze. Takovouto spravedlivou částkou však není ani částka uváděná soudem I. stupně.

Soud I. stupně při zkoumání výše spravedlivého finančního odškodnění nedostatečně zohlednil právě tu skutečnost, že žalobkyně byla před zahájením trestního stíhání osobou bezúhonnou, která po zahájení úkonů orgánů činných v trestním řízení a medializaci případu před podáním obžaloby, nemohla těžit z jisté míry anonymity velkých měst. Přitom výše citované rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 klade důraz spíše na osobnostní prvky než na samotnou délku řízení, tj. že výše odškodnění závisí zejména na následcích způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby, nikoli jen na samotné délce řízení. I po srovnání obdobného případu citovaného soudem I. stupně (nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3016/11) je tak zřejmé, že dostatečným finančním odškodněním, za skutkových okolností zjištěných soudem I. stupně, je právě částka 100.000 Kč. Absence zásahu do rodinného života žalobkyně, kterou soud I. stupně považoval za rozhodnou pro snížení odškodnění v citovaném případě, je vyvažována právě kritériem nemožnosti se skrýt před bulvarizací případu. Lze rovněž připomenout, že žalobkyně byla v rámci uplatněného nároku na náhradu škody z důvodu jejího zdravotního stavu odškodněna, její poukaz na nepříznivý psychický stav (který by měl zvýšit nárok na finanční odškodnění za nemajetkovou újmu) je proto nedůvodný.

Při stanovení výše odškodnění je nutné vzít v úvahu, že žádný právní předpis nestanovípevně částky, které mají být zatu kterou újmu poskytnuty. Poskytnutí finanční

nárhady je přitom považováno za formu zadostiučinění pro poškozeného nejsilnější a nejhodnotnější (když samotné konstatování porušení práva by nebylo postačující).

Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění je třeba stanovit částku, která je způsobilá současně plnit svoji kompenzační funkci, ale není přitom „extrémní“ a vymykající se smyslu a účelu dané právní úpravy (sp. zn. III. ÚS 1320/10, IV. ÚS 1572/11).

S přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu a shora zmiňované judikatuře Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu ČR je dle názoru odvolacího soudu nutné pokládat za dostatečnou a plnohodnotnou náhradu, která představuje maximální možnou satisfakci z pohledu ust. § 31a zák. č. 82/1998 Sb. částku celkem 100.000 Kč.

Protože částka 48.000 Kč byla již žalobkyni přiznána, změnil odvolací soud v zamítavém výroku I. rozsudek soudu I. stupně dle ust. § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak, že žalobkyni přiznal částku 52.000 Kč, jinak rozhodnutí jako věcně správné potvrdil. S ohledem zákon o rozpočtových pravidlech zároveň prodloužil obecnou pariční lhůtu k plnění žalované na 30 dnů, kterou považuje odvolací soud za zcela dostačující (§ 220 o. s. ř.).

Odvolací soud proto postupoval dle § 219 o. s. ř. a rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé (výrok I.) co do zamítavé částky 1.400.000 Kč jako věcně správný potvrdil a co do částky 52.000 Kč dle ust. § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil tak, že v této části žalobě vyhověl.

O náhradě nákladů řízení před soudy všech stupňů bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. Rozhodování o nákladech řízení je integrální součástí soudního řízení jako celku a rozhodnutí o nich má být jeho zřejmým a logickým ukončením (např. nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 455/01). Pokud tak žalobkyně byla ve věci převážně neúspěšná, nemůže absence judikatury v dané věci jít k tíži ani jedné ze stran a být důvodem jejich přiznání procesně převážně neúspěšné žalobkyni. Nelze se přitom ani ztotožnit s tím, že by výše plnění závisela na úvaze soudu, neboť žalovaná nárok žalobkyně popírala, základ nároku žalobkyně tak byl nejistý a byl v řízení prokazován.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR do dvou měsíců ode dne jeho doručení prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2, a to pouze za podmínek uvedených v ustanovení § 237 občanského soudního řádu.

V Praze dne 22. října 2014

JUDr. Jitka Denemarková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Naděžda Balcarová